

сборище на трубадури

година 1, брой 3

<http://trubadurs.com>

Сборище на трубадури

*година I, брой 3
19 декември 2011 г.*

Съдържание

Елица Ганева

поезия

Мартин Златев

поезия и проза

Юлияна Радулова

поезия

Мария Димова

прозаично-поетични миниатюри

Васил Прасков

поезия

Вера Балева

поезия

Бенджамин Розенбаум

проза

Информация

*Колко трубадури са нужни за завиването на една крушка
в броя участваха*

Думи на редактора

Това не е портокал. Това е поезия. Това е проза. Вратата, към която посягаме, когато посоката е изгубена. Когато ръцете търсят, а очите, уморени от светлина, потъват в покоя на тъмното.

Това не е портокал. Това са думи. Покълващи на върха на езика. Прорастващи изпод ноктите. Когато улиците са празни, моловете – изтърбушени, неоновите лампи – уморени.

Това не е портокал. Това е празна стая. Дупка в цимента. Око на риба, смачкано в дланите. Празен кашон. Сърце, разложено в аквариум.

Това не е портокал. Това е език. Пределът, в който нощта обладава деня и разголва бедрата на времето. Мълчанието на тишината, развенчала своите илюзии. Шепотът на богомолката. На престъпника, смилено положил чело в началото на края.

Това не е портокал. Това е игра. Спусък. Древна нишка, пристегнала гърлото. Отвесен хоризонт. Вкоренено желание.

Това не е портокал. Това е дим. Вятър между криле на пеперуда. Екот. Вик. В ухото на Бог.

Ваня Клечерова

Елица Ганева

&&&

прозорецът е отворен
комарите пеят
толкова весело
бълха ме ухапала
думата ми е хвърлена
гърбът ѝ - червен и олющен

&&&

тръгвам си
в снежната дия на юли
температурите се покачват
а аз слизам
спя върху речните камъни
'там й е мястото'
рибарят сумти
и топи хляба в реката
като млечни зъби
трохите се ронят
и падат

&&&

само тази секунда с бръснач в ръка
само бръсначът бърз колкото секунда
с дълги пръсти и къси ръце
толкова много
разчитам
толкова много
прекъсвам

&&&

В някои часове на нощта
сме будни само аз и уличните котки

работим като капан за сънища

мързеливо

&&&

шум. разстроено. пиано
загрубяло и блъскано
от лактите на девиците
дъждът не много възрастен
почнал не много отдавна
е отворил капачето на окото му
каза старицата и намести вързопа си
торбата с лъжите
същата в която носеше
тайни и приказки
няма никаква разлика, малко момиченце
усмихна се игла без зъби
преди да скъсат конците

&&&

кралят ми казваше
те ще те защитават
предателите ми казваха
ние те защитаваме
неверниците казваха
защитавай нас
вярващите казваха
защитава ни нещо
по-голямо
и всички се смееха
на нещо различно

&&&

забравихме как се прескачат
най-малките разстояния

забравихме къде оставихме
да играят децата ни -
малки глинени фигурки
малки картини на щастие

в парка:

вятърът се спуска ниско в очите на хората
в короните на най-високите дървета е тих, галещ
какво ли си казват
и какво премълчават пред нас?
птиците във водата светят
започнала рано сутрин
песента им вече почива
между камъните по дъното

хората опират лица в тревата
опитват се да я чуят.

сега

всичко е въпрос на бавно съхнене

Мартин Златев

*

Един метър радиус от епицентъра
е покрит с пепел.
В пепелника все още диша черно сърце.
Моето сърце като детето ми.

Казах, че няма да сторя това никому,
но го причинявах на себе си
ежедневно
прецизно с хирургическа точност.

Никога не сме били по-съзидателни в изкуството на разрушението
саморазрушението
най-скритите взривове
собствен холокост
в който индустриално живея собствената си смърт.

Лятна къща на брега

През прозореца със сянката
виждаме колко е разхвърляно вътре.
Върху една лека покривка отпред
сме подредили плодове и ножове.

Търся някакъв друг сезон,
споменът за него
между краката на белите столове.

Презрамката ми е паднала
и хвърля сянка
като стрелка на слънчев часовник, която се придвижва бавно
към врата на едно застинало тяло.

Докосвам я.
От докосването остава драскотина.
Очаквам някой да дойде.
Да разреже жестоко плодовете на масата.

Разкъсаното месо на портокалите
гледа нагоре към екрана
на едно широко небе
на лятото, което държи в джоба си
като снимка,
на която бягам по брега,
а някой отвъд ръба ме гони.

Юлияна Радулова

Метеоритът

*ветровете са толкова тихи
сякаш никога не са се
движели*

запознахме се преди 20 години
и ето че сега метеоритът е близо до Земята
слънцето също изглежда огромно
и много близо до прозорците,
сезоните траят няколко дни
а падащите листа са толкова много
че блокират пътищата

чакат ни необикновени времена
небето ще е ослепително около дванадесет
а посреднощ ветровете ще са толкова тихи
сякаш никога не са се движили
цялото море ще е направило стъпка напред

радиото предупреждава да не бързаме за никъде
няма защо да променяме посоката точно сега
не бива да се страхуваме за вчерашния ден
за миналия месец
няма нищо от миналото
което да си струва да бъде запазено

по навик сложих ред на книгите
играчките обувките по етажерките
вдигнах и твоя компютър
трябва да побързаме с вечерята

а сякаш е въпрос на секунди
ти носиш виното на масата
и си тананикаш

*

Ако случайно...

*"... Ако случайно се изплюя като хората
ще се потърси и във
плюнката ми - смисъл." - Александър Стефанов*

ако случайно се порежа
ще си кажа че и красотата е празна
без капчица кръв –

смея се на тази глупост

с мозъчните си рецептори
отворени широко
душа наоколо
като дресирано куче
а светът повръща
своите неравенства –

отварят се древните рани
чуват се нови разкаяния...
после пъхам муцуна
в студената локва и пия

пия
и плюя

*

ах този ден "l'anima nera"...

това беше един ясен и
монотонен ден
в който си свих гнездо
от глупости
но така ловко и плавно
както кубинецът
прокарва гласа си през
кларинети и тимпани
за да стигне до най-високата
нота на „l'anima nera”

и за да не си докарам
евентуални проблеми в отвъдното
се превърнах в плашилото
на всяка своя мисъл
отдадох се на тишината
на всяка светла забрава
хвърлях в празното бодлите
на отчаянието
кръстих се въпреки безверието

гледах онези способните на нещо
с милиметрична точност
която само на мравките отива
но не правех нищо повече от това
замръзвах вътре в себе си
като предмет
предизвиквах удивлението
на мъртвите
вързвах виковете си
за гърлото
и дишах
дишах
без планове

*

тази вечер

тази вечер
роклята ми неочаквано
изглежда направена от бръчки
и ми стяга

чувам обърнатата си въздишка

пресичам улицата към къщи -
безразлична към отчаяните
и влюбените

точно сега

свирепият ти глад
е и малко мой

*

Морган иска да прави огън

Могран я наблюдаваше докато падаше –
беше още жива и пълна със светлина.
Тя си отиде (или може би този, който си отиде, беше той),
така или иначе остана сам в широката и примитивна къща.
Живееше бавно, толкова бавно,
че ако някое дете се приближеше до него,
го обвземаше страх.
Шумовете наоколо не мълчаха,
езиците им се показваха всеки път
и изсъхваха от бърборене.

(Навремето шумът от гласовете
идващи от телевизора
пуснат във всекидневната
го караше да се чувства
част от нещо,
идиосткото бръмчене на една муха,
банкетските приготовления на вярата,
нощното бръмчене на катедралата,
също му напомняха
че е жив)

Дрехите ѝ бяха пръснати като пясък,
един ботуш показваше върха си
иззад сянката на дивана,
колан от мъртва кожа
беше метнат върху фикуса
като одрана змия.
Всичко приличаше на парчета от хартия,
във форма на звезда, която гореше.
Морган се опита да ги събере
в рисунка:
първия път се получи магнолия,
втория – скелет
третия –

ОГЪН.

Тази къща в пламъци е Морган,
всеки предмет в нея е Тя,

а всеки един поглед или движение –
оголен нерв.

Мария Димова

люш-баш

само лодката ли се люлее или реалността изобщо се чудя примижала отблясъците от водата от очите ти ме заслепяват виж навиците ни кротко пасат на брега и от време на време изпръхтяват а дърветата наоколо са девствено зелени и приканват към тананикане наум и разперване на крила в ръцете ти ли съм или в облаците не за това не се чудя просто ми звучи добре и го казвам докато отвързвам лодката гледам нагоре а не към отдалечаващия се бряг гледам теб гледаш мен люш-баш

люш II

като подводна люлка е и сънят ми се завърна така тихо е тук спокойно даже мъртво понякога до мен достига пращен лъч гали притворените ми мигли въздухът вече не е за мен може би съм се сдобила с хриле не бълбукам не зъзна представям си цветно потопени изоставени градове възвръщам се към себе си а всъщност не съм напускала лодката пълна с вода с мен на дъното като подводна люлка е

*

suffer well (малки автодепресивни етюди)

необходимо е добре да се страда да се отдадеш на болката си както на любим човек необходимо е да бъдеш стратег и винаги да оставяш по нещо само за себе си иначе си загубен априори прецакан и изобщо да се страда с всичките малки битови проявления на болката гурели мръсно под ноктите иначе ще си стерилен като труп преди полагането във ковчега или в урната когато страдаш добре пишеш добре страданието ражда куп безсмислени думички като тези тук ражда копнеж

има нещо възбуждащо в толкова съвършена покруса може би безсилният плач е стиснал гърлото ми като бесило и всъщност си причинявам някаква емоционална еротична асфикция сякаш съм взела игла и опитвам да съшивам кожата си непрестанно разпукваща се а аз не умея да шия всичко излиза изтича разпуква се така безсилна съм

повивам болката в бебешки пелени износих я сега трябва да я възпитам добре може би е малко странно да изпитваш майчини чувства към чувствата но какво пък

свивам рамене и изваждам гърдата си а тя захапва със зъби каквито няма ни едно пеленаче аз стискам моите и се сещам за бутилката уиски в шкафа единствената истинска наслада

*

dreamtalking with my mouth sewn shut

вярвам в здравословността на съмнението в защитните му свойства с бодли отвътре вярвам не не вярвам дори на себе си знам само че онази река наистина имаше тюркоазен цвят а небето бе слязло така ниско че охлювите се чувстваха като в рая а моята водна повърхност не можеше да се подпали зная че съм векторна величина с прекалено много кинетична енергия и че луната приличаше на полуотворено око на мъртвец също и че камъните ми говореха на непознати езици които няма нужда да уча защото разбирам и малките рани по цялата ми кожа пеят с тънки гласчета дали да не се начертая в равнината двуизмерна а после да се пъхна между страниците на любима книга която няма как да не асоциирам с бедра вече цветно и в три де

*

... към сърцето на слънцето (*inspired by pink floyd*)

иззад маската на червената смърт виждам и други убежища надничам страховито а слънцето боде по всяка пора и дъждът попива в лицето ми отворено направо се изсипва иззад маската утайка от ръжда изпомпвана из цялото ми тяло страховете ми съхнат на слънце проснати като овехтяло бельо в задния двор а котките наблюдават играта на слънчевите зайчета по него с приспано следобедно любопитство (апчих!) после бавно ближат малките си

*

musique pour la nuit

ноктюрно само с един тромпет и пустиня или пък само звук от прелистване на подарена книга в спалня със застоял мирис на болник малка нощна музика с една откъсната струна и размазано проблясване на звезда в ъгъла на небето сънувам когато съм будна а нощта пада отдалеч покълва в мен и няма нужда да премествам стола си за да съзерцавам 44 поредни залеза ноктюрно опус без име и номер

&&&

мушицата на осемдесет и първа страница хербаризирана случайно в книгата така напомня на мен двуизмерна станала част от съдържанието жалка едва забележима

заклещена между буквите хербаризирана в долния десен ъгъл на свят за изпиване а днес неволно прочетох неправилно нагон за самоизяждане (днес – така условна категория; нагон – така отчетлив; самоизяждане, сама...) да днес ядох сама докато дъждът размазваше грима на прозорците като сълзи по лицето на пияна жена

*

Внимавай с тази брадва, Юджийн (*Inspired by Pink Floyd*)

психо-джаз примесен с любовните писъци на китове искам да ме обличеш полята с бира водка и ракия или пък да ме фламбуираш докато реките са повлекли музикалните инструменти във водите си а отражението на луната прилича на вагина блести и вибрира думите са притъпили остриетата си ръждясало е всичко

*

ЛЮБОВНО

Jul. 21st, 2008

чаршафите нагъват планини из които ехото разнася наслада ах мляко разлято по стъпалата на един малък рай ъгълчето на устата и когато слънцето застава в надир бавно докосвам нежните любещи сънища по тялото ти лепкава неистовост на всички сетива разрошени поляни засъхнали очи със блясък

Jul. 15th, 2008

и да продължим с тежкия въздух в нощите когато спя сама и "непоносимата лекота на битието" червена пастелна боя с която изписвам ПРИНАДЛЕЖА из всички градове улици покриви облаци а с езика си оставям дири на охлюв по любимата бяла кожа измислени ноти от мажорна мелодия говоря твърде много когато е напълно излишно и мълча упорито именно щом е редно да дам обяснение словесна диария и вербален запек

а всъщност вдишвам от къдриците ти

Jul. 14th, 2008

да започнем от постоянната непулсираща болка в слепоочията забелязала съм понякога действа странно всяка болка пречи да мислиш но интензифицира

налудни идеи и разни усещания та тази болка сега ми натрапва че съм тук и ме има че нещата не минават покрай мен а ПРЕЗ мен когнитивен дисонанс (не РЕЗОНАНС хахаха)

отрязани езици висят от простор жълти щипки а техните цветове в различни нюанси на розово синьо лилаво все сгърчени

рисунка на празна бутилка на черен плот когато ползваш бяла боя май не е трудно да придадеш усещане за стъкло

познатото усещане за строшено стъкло рано сутрин в гърлото и what the fuck last night

цялата разтворена в нея настръхнала отвътре и отвън тази непрекъсната жажда не изморява жажда на устни ръце хълбоци колена рамене очи душа вагина няма отливи и луната не старее усмивки от повесени лъчи и forests of laughter

Васил Прасков

от тишината на престъплението до шумната радост

толкова много светлина
движи машините
проститутките на страданието
кръщават с огън вятър и вода
супермаркетите продават смърт
и застраховки
черно-белите снимки обявяват пълнолуние

*

софия е тийнейджър с вечерен грим и налудничав поглед
прохождащите деца бутат количките си в градината
претоварени от корони и слабини
по-големите си играят на сид и нанси синатра
в софия изоставихме любовта си
нека наричаме дъжда с истинските му имена

Знаме

Моята анархия са червените ти бански
На черен фон
Но нищо не е траурно
Нищо не е женско
Ти си мъжът в семейството
И само това че нямаш кур
Спасява

Старообрядчество

има две хубави неща
след пет часа -
да докараш някой до оргазъм
и да си кажеш молитвите вечер
може и обратното

сутрин молитвите са други

Наводнения

***през 2005-а имаше големи наводнения
и транспортните връзки между софия и пловдив бяха нарушени***

любов моя
до пловдив още няма влакове
където те чака мъжът
до когото така и не заспа
заради мен

гледам телевизия
рекламират любовта
която не смее да се назове

до неделя ще пуснат влаковете
сто пъти

От 2 до 5

и да не е достатъчно нека да
си вървим
лежи с ударите ми кучето
сред обувките в коридора и стъпалата
брат ти е друго тялото друго
сестра ти и ти
изяж си палтото свали си палтото

загуба

поднебесната империя наказва чувствата
осиновеният срам раздава втори награди
тихо издигащи се чукове
в ръцете на деца

край магистралата селяни
играят карти
валета с изтрит гръб
на обърнати щайги

151

Вера Балева

ако наблизко имаше море щях да се разходя по пясъка и нямаше да напиша този текст

всеки ден си отсипва
от голямото време
мъничко време за себе си

слага го в празно бурканче
от малиново сладко
завинтва капачката
много внимателно

винаги го отваря следобед
и спира всичките си движения

пропъжда мислите
/натрапливи и ненатрапливи/
на изток или на запад

гледа пред себе си
продължително
докато спре да вижда
несъщественото

а същественото
винаги е празно пространство
в което притичва
необезпокоявано
нищото

септември се полюшва като езеро

потъвам в дните на септември
бързо
сякаш на шията ми е провесен объл камък

спускам се към дъното
където ме очакват
седнали на прага на пространството
нетърпеливи залези и изгреви

разхождам се
тържествено
из времето което притежавам
и разговарям с тишините си
с тревите
които са облечени в кафявожълти блузи
и са с остри шапки

септември се полюшва като езеро
и отразява
върху грациозната си плоскост
слънцето
което е разтворило лъчите си
като паунова опашка

продължавам да потъвам
докато не ми достига въздух
и се изпълвам
като чаша
със септември
и преливам
също като него

забелязвам
че моето потъване е станало оранжево

което означава
че е повече от хубаво
и съм узряла като круша

искам бети файон да е добре

не съм писала на бети файон
цяла вечност

отдавна искам да ѝ кажа
за вината
от това
че много по-често съм завършена
като стъклена топка
която стои внимателтно
в салонния бюфет на живота

въздухът ми е напълно достатъчен

най-сетне успях да смъкна всичките си книги в мазето
и ако трябва да пиша поезия
ще установя
че думите са ме забравили
като чанта
на някакъв перон
покрай който отдавна не минават влакове

иначе искам бети файон да е добре
притичвайки
от своите минуси към своите плюсове

виждам я да се усмихва красиво и широко
въпреки
всичкото което се случва наоколо

днес
най-сетне сядам да ѝ пиша
че се чувствам ужасно неудобно
в своята цялостност
заради незавършеността на мария вирхов

звучите ѝ тупват в тишината

„– кога да те чакам?“

дърветата стискат скъпернически
цветовете си
бели мигове за черни дни

столчетата
на моята масичка
още блестят
слънцето ги оплете от лъчи
на пет куки

имам нови обувки
с апликирани камъчета
които сбъдват пътища

„– кога да те чакам?“

метафорите са се спуснали
по шарените си въженца
и са си отишли

ризата ми е от въздух
мисля несвързано

има музика

звучите ѝ тупват в тишината

„- кога да те чакам?“

тръгвам

пейзажите ще отминават
като пейзажи

„- кога да те чакам?“

думата „винаги“
настоява да ти я кажа

и мога спокойно

часовете са бавни
като реката
която минава
накрая на двора
и мога да седна
на брега
на следобеда
върху тревата зелена

бих могла да послушам
тишината
която подобно
платно на художник
позволява
да я рисуват
птичи песни
и тропот
от конски каручки

часовете са бавни
и мога спокойно
да бъда спокойна
колкото искам

на брега на следобеда
който също минава
като реката

и продължава

нататък
нататък

в оная обратна посока
на посоката
към която
съм отправила поглед

сигурно ще е хубава

списъкът със задачи е пълен
като вързопче
със златни кюлчета
под дюшека на стар скъперник

утро е
и понеже бързам
пия кафето на екс

някаква есен пристъпва
неуверено
с жълти стъпки пред мен
по пътя

сигурно ще е хубава

нямам време да я разгледам

автобусът и всичко друго
ме грабват

денят е дълъг

вечерта е кратка
като сентенция:
„значимото идва **самичко**
и само в дълбока леност”

Мартин Златев

Баба ме вика.

Няколко пъти и се изкачва по стълбището. Вика ме като през летен прозорец привечер. Лека нощ, казва сега отдолу. Лицето ѝ е в светлото. Краката ѝ – някъде в тъмното. В бездната на витото стълбище. Като да е била построена тази къща направо върху тресавище. Лека нощ, казва задъхано. Аз слизам, за да я прегърна, но не успявам. Прекалено е ниско. «Имаме много ябълки. Утре ще направим сок.» Добре, казвам, и гледам старата ѝ ръка странно голяма и набръчкана. Шегувам се, че ще я блъсна по стълбището. Тя казва: «Само това и остава.» Не знам кога я намразих.

Преди да дойде, се изкачих аз като в някакъв спомен. Уплаших се, когато минавах покрай стаята, в която една недъгава жена продължава да умира бавно от рак. Умира за една нощ, която продължава и досега. Стене още някъде тук и броди. Стените помнят гласа ѝ. Майка ѝ разказва: «Добре, че спях непробудно онази нощ и нищо не видях, нищо не чух. Нямах да го понеса.»

Какво се случва, когато не понесеш нещо? Казах си: Тази нощ ще спя на запалена лампа, за да виждам какво се случва в къщата. Но пред входната врата лампата ще бъде загасена. Светлината ще привлече насекомите, казва баба. И аз не ги харесвам. Струпват се на рояци по бременната ни ябълка, която не спира да ражда. Събираме децата ѝ по тревата, които утре ще изтискаме.

Долу в кухнята отново се карахме. Мъчителни спорове, в които повече мълчим. Мълчание срещу мълчание. Най-жестокото ми мълчание, след като попитах: «Ти представяш ли си какво ми е било на мен? Какво наистина ми е било на мен?» А тя започва да говори за друго. Гледам отражението ѝ в черното на телевизора как яде и говори едновременно за всичко друго, но не и за мен, как се е свила, как пие лекарствата, как се обръща към мен и ми казва: «Защо ме гледаш? Пия така, защото гърлото ми е тясно.» А аз мислех за себе си, не за гърлото. И мълчейки, след това се карахме: «Защо не си пуснала телевизора?» я питам, за да я нападам. Тя казва: «Тази вечер е късно. Няма смисъл да гледам историите от средата - Те вече са свършили.»

След мълчанието, сготвихме. Отдавна трябваше да го сготвя това. Двамата бъркахме хумус. По рецепта наум. Хумус е пръст, казва майка ми. Най-плодородната. Ще дъвчим пръст утре. А аз се качвам нагоре по тясното гърло на витото стълбище. С всяко стъпало, малко по-различен страх. И по-друго лице, а горе вече съм съвсем друг, но пак същият в една друга къща.

Бенджамин Розенбаум

На скалата до реката

BenjaminRosenbaum.com

Една жена пада от скала.

* * *

Не, това не е мястото, от което трябва да се започне. Отново.

* * *

Погалих челото на жената.

Не. Отново.

* * *

Една жена спи в близост до ръба на скалата, свита около бебето си. Устните на бебето са отпуснати, клепачите му потрепват. Ръката на жената – мръсна, с нащърбени нокти – се плъзга по гърдите и корема на бебето. Раменете ѝ се привеждат, сгъва колене, старее се да го защити. Спи, а лицето ѝ е намръщено.

Краката ѝ са голи. Пръстите ѝ са се вкоравили от дългото пътуване. Широката ѝ горна дреха е разкъсана.

Един гарван ги наблюдава от върха на близкото дърво.

Съмва се и ако жената погледне нагоре, би видяла мокрите дървета и белите върхове на планините над тях. А зад нея, отвъд лицето на скалата, би видяла искрящите пръски на водопадите по-долу и позлатената от изгрева огърлица на езерата, и жеравите, и крокодилите – черни петна, оставящи триъгълни дири по повърхността на златната вода.

От камъните пред нея долита приглушен звук

Очите на жената се отварят.

Върху купчината камъни се излежава тигър. Главата на тигъра е наведена напред, сякаш кима. Очите му са полузатворени.

Бебето започва да шава и да вдига шум. Очите му се отварят и отново се затварят примижавашо от светлината. Ръчичките му се свиват в юмручета и се приготвя да заплаче.

Жената разтваря дрехата си и притиска зърното си към устата на бебето.

То пие жадно.

Бавно, като издигащата се луна, тигърът вдига глава. Издава ноздри във въздуха и започва да души.

Жената се изправя на крака, притискайки бебето към гърдите си.

Очите на тигъра рязко се отварят. Ирисите му са зелени, а цепнатините на зениците черни.

Жената прави крачка назад. Сега вече е близо до ръба на скалата. Тръгва встрани, наблюдавайки тигъра, опитвайки да го заобиколи и да се насочи към джунглата.

Тигърът се движи плавно като течаща вода. Изглежда прекалено отпуснат, за да изостави купчината камъни. Изглежда мързелив, мързелив, мързелив. Но стои все така между жената и джунглата.

Опашката му леко се люлее през прахта. Помръдва. Изправя се като разгневена кобра.

Гарванът, който ги наблюдава, иска да закуси. Не мога да го накарам да ми позволи да използвам очите му, понеже планината не е моя. Но съм очарован и го придумвам да продължи да гледа, обещавайки му сладки парченца месо.

Тигърът показва ноктите си.

Бебето се отдръпва от гърдата, с мляко по устните. Старае се да се освободи от ръката, която го държи, стискайки палеца ѝ. Вижда тигъра и очите му се разширяват. Протяга врат назад и разтваря широко ръце за прегръдка. Ела да поиграем!

Жената поглежда зад себе си. Скалата се спуска право надолу, ала от пукнатините ѝ се подават покарани корени. Един по-здрав, дебел колкото китката ѝ, е излязъл от скалата и после отново е проникнал в нея. Като дръжка е и е само на няколко стъпки под нея.

Бебето се смее весело към тигъра и се опитва да привлече вниманието му – първо заравя лицето си в рамото на жената, а после бързо го поглежда. Жената протяга крак над скалата и го оставя да увисне във въздуха. Просто замръзва с единия крак в нищото. Каква ли сила се изисква за това! Вече мога да видя крака ѝ със собствените си очи, високо над мен. Мускулите му са напрегнати от напрежението.

Защо го прави? Отначало ми се струва странно, след което разбирам: опитва се да заблуди тигъра за това къде свършва краят на скалата.

Бебето го наблюдава с блестящи очи.

Тигърът поглежда зад себе си, сякаш е отегчен от жената. Сетне поглежда зад нея. Дългият розов език облизва мустаците му.

Изръмжава и звукът е толкова дълбок и внезапен, че прилича на природна стихия. Сякаш е изръмжала планината.

По слепоочията на жената и по гърба ѝ се стича пот.

Тигърът се движи като прииждаща река, толкова бързо...

Но всичко, което жената трябва да стори, е да се отблъсне с крака, който все още е на здрава земя, и да прибере стъпалата си едно до друго. Когато тигърът скача, тя пада право надолу.

Държи здраво бебето с една ръка. Другата е протегната и ѝ помага да запази равновесие. Вижда корена. Сграбчва го. Попада в дланта и почти идеално.

Блъска се в склона. Протегнала е лакът към скалата (изранява го сериозно), но това е всичко, което може да направи, за да защити детето. Тялото му е притиснато между нея и камъка.

Бебето няма нищо против. То се смее.

А тигърът? Измамила ли е тигъра? Скача ли през празното, където допреди миг е стояла, минавайки над и покрай нея надолу, към златните езера?

За съжаление трябва да кажа, че това не се случва. Тигърът познава планината добре. Тигърът се приземява точно на ръба на скалата и развеселено ляга там.

Вече мога да видя и трима им със собствените си очи. Повдигам глава над водата. Утринният въздух освежава зъбите ми.

Жената виси от коренището. Краката ѝ подритват, търсейки опора, но не намират такава. Има още един корен, който расте от скалата на височината на

коленете ѝ. Тя се опира на него.

Колко дълго може да издържи там горе, стиснала бебето?

То вплита пръсти в косата ѝ. Отново проточва врат и насочва брадичка към небето. Смее се на тигъра.

Тигърът протяга дълга лапа и удря ръката ѝ. Връхчетата на закривените му нокти бръсват косата ѝ.

Лицето на жената е мокро и потъмняло от нахлулата кръв под кожата ѝ. Това сълзи ли са, или е пот? Представям си, че са сълзи от ярост и безсилие.

Ако издърпа крака до гърдите си и се изрита от скалата, пускайки корена, ще спечели за себе си и своето дете още няколко мига полет – бебето ще се залива от смях, – последвани от много внезапна и много сигурна смърт.

Но мисля, че тя е една от онези, които вярват, че всяка секунда живот си струва да бъде изживяна.

Или просто прави всичко, на което е способна.

Тигърът облизва устни.

Жената повдига крак и опипва с пръсти коренището на височината на колената си, изпитвайки го. После притиска бебето към гърдите с лакът и улавя за качулката дрехата, с която е повито.

Опитва се да го издърпа далеч от себе си, ала то увисва за косата ѝ и започва да протестира.

– Ууу! – казва тя на бебето и духа в лицето му. – Ууу! Ууу! – Бебето стисва очи и сбръчква носле. Най-сетне пуска косата ѝ и започва да търка очи.

Жената се протяга надолу – тялото ѝ вече се тресе – и окача качулката на бебето за един малък пън, стърчащ от корена.

Бебето рита и маха с ръце. Започва да вика ядосано.

Жената вдига свободната си ръка обратно към корена, за който се държи с другата, и увисва за момент, отпуснала чело на камъка.

– Шшш – казва тя.

Тигърът изръмжава толкова дълбоко, че тя усеща тътена през скалата.

Имам и други задължения, но не мога да отделя очи от малките фигурки горе.

Чудя се дали да изям жената, или да я направя своя любовница.

Напоследък съм много гладен.

А тя е несръчна, кльошава, с обикновено лице и груби, кокалести ръце.

Толкова е трудно да поддържам човешка форма.

Все пак не мога да спра да гледам и усещам, че искам да погалья дългите й крайници, тези потрепващи мускули, обтегнати срещу гравитацията и съдбата.

Вече напускат градовете си толкова рядко.

Жената се опира в скалата. Дясната й ръка се протяга и драска по камъка и пукнатините в него. Опитва да се закрепил с пръсти; навярно смята да изпълзи някак нататък, да се отдалечи от тигъра, да намери помощ.

Навярно се доверява на една пукнатина, която в следващия миг й се изплъзва. Навярно ръката, която стиска корена, точно в този момент е обхваната от спазъм и доброволно се е отпуснала. Внезапно тя започва да пада.

* * *

Не, не може да влизаш пак във водата. Виж колко си студен, целият трепериш.

Защото си топлокръвен, а аз не съм, ето защо.

Не, не! Винаги ще бъдеш топлокръвен. И никога няма да имаш моите зъби, моята опашка или моята броня. Няма да се промениш. Стига си питал!

Честно? Няма нищо честно на този свят.

Да, двамата с теб сме свързани един с друг, не се притеснявай. Не се разстройвай. Мястото ти сега е тук. Тихо.

Тихо. Слушай приказката.

* * *

Тя се бори по целия път надолу. Забива нокти в скалата. Удря се върху една ползгава част и разперва ръце, опитва да вкопае пръсти в планината.

Още едно пропадане. Отскача от един остър зъбер. Някаква кост в ръката й изпращява.

Сетне се пързая, търкаля се в мръсотията по издатината, започваща малко по-надолу. В края й отново полита. Чупи си краката.

Потапам се в хладната вода. Не искам да гледам.

Накрая се чува плясък на границата на владенията ми. Насочвам се бързо натам.

Когато вече съм я издърпал на пясъчливия бряг, ѝ показвам човешкото си лице.

Зениците ѝ са се разширили. Дъхът ѝ излиза трудно и нещо в нея клокочи. Не може да говори. Очите ѝ гледат диво, но сякаш виждат отвъд това място.

Защо е напуснала своя град? От какво е бягала или какво е търсела?

Галя челото ѝ с човешката си ръка, додето престава да вижда.

Сетне завличам тялото ѝ и го оставям в една от пещерите. Когато се разложи, ще разкъсам сладката плът от костите и ще я поглъщам. Тигърът поема в тръс към гората. Бебето спи, окачено на корена.

* * *

Тигърът е разгневен.

Той смята, че не е трябвало да ни изоставят. Той смята, че трябва да се върнат от градовете си и да се изправят срещу него.

Глупак!

* * *

Бебето не е изядено от тигъра или лешоядите. То не умира от глад. Онова, което се случва с него, е съвсем друга история.

Да, зная, че искаш да я чуеш, малки мой. Но не му е времето. Все още не.

Тихо. Спи сега. Утре сутринта ще поплуваме заедно.

Превод от английски: Петър Тушков

Колко трубадури са нужни за завиването на една крушка

В броя участваха:

Елица Ганева, <http://foxeto.blogspot.com/>

Мартин Златев, <http://liternet.bg/publish9/mzlatev/index.html>

Юлияна Радулова, <http://www.spoetry.net/>

Мария Димова, <http://thepocketknife.wordpress.com/>

Васил Прасков, <http://liternet.bg/publish/vpraskov/index.html>

Вера Балева, <http://www.verabaleva.com/>

Бенджамин Розенбаум, BenjaminRosenbaum.com

Превод от английски език на разказа на Бенджамин Розенбаум: Петър Тушков, <http://eet-live.com/>

Редактор на броя:

Ваня Клечерова, <http://lateinmoon.wordpress.com/>

Технически редактор:

Петър Тушков, <http://eet-live.com/>

Оформител на корицата:

Ваня Клечерова

Сборище на трубадури © 2011

Този брой ползва условията на договора

Криейтив Комънс

Признание-Некомерсиално-Без производни 2.5 България (CC BY-NC-ND 2.5)

<http://trubadurs.com/>